

KLADIVO na čaroděje

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ



JIŘÍ PAVLOVSKÝ

Kladivo
na čaroděje



JIŘÍ PAVLOVSKÝ

Kladivo na čaroděje

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

KLADIVO NA ČARODĚJE 3,
II. SÉRIE

© Jiří Pavlovský, 2025

Cover illustration © Dominik Broniek, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0254-8 (print)

ISBN 978-80-278-1558-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1559-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1576-0 (pdf)

Vhození do děje



Pokud je tohle vaše první Kladivo na čaroděje...

Vítáme vás! Čekají vás velké věci... obvykle velké věci se spoustou chapadel a snažíci se zničit svět. Ale než vás budou moct oslznout, asi bychom vás měli trochu zasvětit do děje.

Kladivo na čaroděje je městská fantasy odehrávající se v současné Praze a okolí (s občasným výletem na Slovensko). Celý příběh táhne skupina hrdinů (dost přehnaný výraz), která se specializuje na řešení nadpřirozených problémů. Samozvaným šéfem týmu je Felix Jonáš. Chlápek, jenž se vyzná v magii a dokáže se za všech okolností tvářit, že má všechno pod kontrolou. Pak je tu Klaudie Doskočilová, která jako jediná ze skupiny oplývá aspoň trochu funkčním morálním kompasem. Což je dobře, protože dokáže ovládat ostatní lidi a přinutit je dělat, co si přeje – a to vážně není schopnost, kterou by měla ovládat osoba bez výčitek svědomí. A také to má trochu háček, protože lidé se silnou vůlí musí být nějak oslabení (ideálně alkoholem či drogami) a po skončení ovládnutí se do Klaudie na nějakou chvíli propíšíou. Pokud ovládnete sériového vraha, může to pak taky skončit mrtvým přítelem. Třetím členem týmu je Walter Semerád. Malý muž s velkým egem a schopností „oživovat“ mrtvé. Jak je něco po smrti, je to potenciální služebník, čehož Walter neváhá využít. Zvláště když jde o půvabné ženy. A pak je ve skupině ještě Vincenc, který je tu za ranaře, i když vypadá spíš jako vyžilý

John Lennon. Díky schopnosti přesouvat energii mají jeho rány opravdu ránu.

Mezi další postavy, které se v minulých příbězích objevovaly, patří kouzelnice (jedna z magické Sedmičky) Ester von Blaschkoff, mocná, krásná, nelétočná a manipulativní, Kilián, který zastupoval Vatikánskou vyšetřovací komisi a šlapal týmu hrdinů na paty, nebo démon Rashill, jemuž Felix dlužil své tělo, ale který ve finále zemřel.

V první sérii tým pátral a bojoval nejen s čaroději, ale i s démony, trubýši, miminy z Žižkovské věže, slovenskými katy, zombíky, bohy, obřími ještěry, slepou bábou i výtahy. Celá sezona končila bojem o záchranu umírající magie, při které zemřel Vincenc, Felix byl uvězněn na vesmírné stanici, Walterovi byla nabídnuta prestižní práce pro Vatikánskou vyšetřovací komisi a Klaudie začala pít na plný úvazek. Takže happy end.

A co se mezitím změnilo?

Na začátku nové série je na Zemi chaos, protože magie se sice vrací, ale ne vždycky dělá zrovna to, co by měla, nehledě na to, že magické schopnosti získávají lidé, kteří netuší, co s nimi dělat... nebo rovnou explodují.

Walter pracuje pro VVK, ale pořád má pocit, že nemá tolik uznání, kolik by si zasloužil. Aby zapadl, dokonce si najde živou přítelkyni, navíc dceru jedné z vlivných figur organizace (a sestru svého kolego-konkurenta Kiliána), bohužel mu však dlouho živá nevydrží. Je nucený její smrt tak trochu zamaskovat, k čemuž se skvěle hodí zřícení Tančícího domu. (O tom i dalších pádech si přečtete v *Pádu do reality*, prvním díle druhé série.)

Z Klaudie se stala zkrachovalá alkoholička a tajná organizace Oslovení (zastupovaná charismatickým Johnem) ji přesvědčila, aby jim pod heslem „Magie patří

silným“ pomohla využívat nově obdařené osoby coby zdroje energie, takové lidské baterky. Ovšem Klaudie svůj pád na dno jen předstírala a ve skutečnosti pracuje pro vládní organizaci Pentagram (její řídicí agent je David Krombach), která se snaží udržet nově explodující magii ve starých mezích.

Felixe, kterému se povedlo vrátit z vesmíru (za pomoci psa Lajky a slibu jistému démonovi, že mu půjde na ruku), jeho bývalí parťáci nepřivítali zrovna s otevřenou náručí. Spíš na něj kašlou – pokud nejsou po smrti. A Felix se proto rozhodl jít do sebe a všechno napravit. Bude chápavý, zodpovědný, kulturní... a taky oživí jednoho mrtvého. Takového, který už se jednou vrátil v *Pokladu gnómů*, druhém díle druhé série. A to v těle malé roztomilé dívenky, jakou byste láskou umačkali. Nebo ona vás.



ČÁST PRVNÍ



Zasvěcení



Felix Jonáš stál uprostřed dlouhé chodby. To bylo jediné, co mohl říct s naprostou jistotou.

V jednu chvíli měla dva metry v průměru, v druhé už byla sotva půlmetrová a spárami mezi kameny vyhlížely hladové rudé oči. Chodba se táhla až donekonečna a vál jí řezavý ledový vítr. Za sebou slyšel bušení, jak se hadovité monstrum snažilo prorazit skrz zabarikádované dveře. Sebral všechnu svou vůli, zavřel oči a udělal krok dál.

Vítr přestal vát a chodba starého domu byla opět normální. Ale bušení neustávalo.

Zahnul za roh. Jeho parťák někam zmizel, protože ano, vždycky se vyplatí se rozdělit a zkoumat prokletá místa každý zvlášť.

Temnými skvrnami pokrytý koberec vedl až k velkým dveřím, podél stěn vyzdobených rodinnými portréty. Každý byl široce prořízlý na místě, kde měly postavy krk. Na malém stolku ležel starý telefon s vytrženým kabelem a těžká kniha s koženou vazbou. Nevypadala jako telefonní seznam. Vydal se k ní.

Na koberci nebyly jeho kroky slyšet.

S námahou otevřel knihu. Bránila se, mrcha. Jenže nebylo to k ničemu ani jí, ani jemu. Byla psaná písmem, které vypadalo, jako by se japonská katakana dala na drogy. Stačilo se na ta písmena chvíli dívat a vybavil se mu zážitek z mládí, kdy strávil hodinu na kolotočích a pak zbytek dne musel chlácholit žaludek.

Do knihy byl vložený lístek s textem psaným třaslavým, ale stále čitelným textem. Někdo začal informace v knize překládat. Stálo na něm...

Dveře vzadu explodovaly. Monstrum se dostalo ven. Popadl lístek a vyrazil jediným možným směrem. K velkým dveřím. Doufal, že se k nim dostane dřív, než ho přišera dožene. Stačilo mu jen pár kroků... a pak...

Všechno se propadlo do pekel a prastarí bohové ovládli svět.

„Do prdele,“ řekl Felix Jonáš a odhodil kostky z ruky.

„To bylo rychlý,“ řekl upír Emil a sundal svou figuru z hracího pole. „Ale to je při prvním dobrodružství normální. Člověk musí zjistit, co má vlastně dělat, jinak zabíjí čas nepodstatnými věcmi.“

„Zabíjení monster mi jde v reálu o dost líp,“ hájil se Felix. „Skutečný život je mnohem jednodušší než deskové hry.“

„Jasně,“ řekl jeden z Emilových kámošů, na jehož jméno si Felix nemohl vzpomenout. „Proto lidi hrají hry. Aby měli pořádnou výzvu. A mohli si jít do skutečného života odpočinout.“

„Dáme ještě jednu partičku?“ zeptal se druhý.

Felix se podíval na hodinky. A pak ještě jednou. „Neříkal jsi, že je to tak na hodinu?“

„Jo, tak nějak.“

„Hráli jsme tři hodiny.“

„První hry jsou pomalejší. Musí se vysvětlit pravidla, a než to člověku přejde do krve, víc nad vším přemýšlí.“

„Hráli jsme to tři hodiny,“ rekapituloval Felix Jonáš, „a jediné, čeho jsme dosáhli, je, že jsem zchroml

a částečně zešílel.“ Zamyslel se. „Ne, odvolávám. Tohle až moc připomíná normální život.“

Dveře se otevřely a dovnitř nakoukla usměvavá starší paní. „Potřebujete něco? Nemáte hlad?“

„Ne, díky, mami,“ řekl upír Emil.

„A něco k pití?“

„Ne. Díky, mami,“ řekl upír Emil.

„Kdybyste něco potřebovali, jsem vedle. A kdybych nebyla, tak džusy a krevní tuby jsou v lednici. Klidně si berte.“

„Díky, mami.“

Felix Jonáš se cítil trochu nesvůj. I když byl Emil upír, stejně byl Felix s přehledem nejstarší a chvílemi si připadal jako úchyl na pískovišti.

„Dáme pauzu,“ řekl Emil a vstal od stolu. „Počkáte, kluci? Kdyžtak si zatím dejte Sedm divů Duel. My si potřebujeme něco vyřídit.“ Podíval se na Felixe. „Můžeš jít se mnou?“

Jít se mnou znamenalo udělat dva kroky na druhý konec místnosti a sednout si na postel (Emil) a na židli zaspanou poházeným oblečením (Felix).

„Jsem rád, že jsi přišel,“ řekl Emil. „Nejen kvůli tomu, že jsme potřebovali čtvrtého do týmu, abychom byli silnější.“

„Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci dostat na prdel,“ přikývl Felix.

„Mám problém,“ řekl tiše Emil. Naklonil se k Felixovi. „Včera jsem se proměnil v netopýra.“

Felixe v první chvíli napadlo, jestli to není nějaké decentní vyjádření problému s noční polucí. „Netopýra?“ řekl.

„Netopýra.“

„Jako...“ Felix zamával rukama.

„Jo. Netopýra.“

„To upíři umí? Já myslel, že je to jen ve filmech.“

„Přesně tak! Je to jen ve filmech! Tohle bych vůbec... A slyšel jsem o chlápovi, co se dokázal rozplynout v mlhu.“

„Jak se mu to povedlo?“

„Nikdo netuší. Už se mu nepovedlo dát se znovu dohromady. A...“ naklonil se ještě blíže, že už se skoro dotýkali nosy, „začínaj po mně koukat holky.“

„Proč by ne, to je celkem...“

„Všechny! A některý jsou fakt, fakt mimo moji ligu!“

Felix se na Emila kriticky podíval. Byl to milý kluk, sympatický, sice trochu při těle, ale ne vyložené obézní... Nebyl to sice typ, před kterým by ženy lezly na stromy, ale nehrozilo, že by se na něj vrhaly. Aby sbalil nějakou kost, musela by mu na šestistranné kostce padnout šestka šestkrát za sebou.

„Hm,“ řekl Felix.

„Nejdřív jsem myslel,“ ztišil hlas Emil, „že je to nějaký fór, že si ze mě chtějí vystřelit, ale ne, fakt po mně je-dou!“

„Hm,“ zopakoval Felix pro jistotu.

„A co je nejdivnější... už mi nevadí slunce! Naopak! Když jsem na něm, začínám se blýskat!“

„Co?“

„Jo. Třpytím se. Jako bych byl polepený flitry. Připadám si jako diskotéková koule!“

Felix se podíval na Emila a snažil se představit si toho zavalitého kluka, jak se třpytí na jarním sluníčku.

„Co to znamená? Děje se se mnou něco? Nikdo z ostatních vůbec netuší, co by to mohlo být.“

Felix si podrbl bradu. Už chvíli se neholil a štětiny na obličejí ho začínaly svědit. O vlasech radši ani

nepřemýšlel. Rozcuchané hnědé vlasy už nevyvolávaly dojem svobodné mysli, spíše bezdomovce. Taky oblečení by si zasloužilo setkání s pračkou a žehličkou. Jenže poslední dobou na to neměl čas ani myšlenky. „Jak se ti spí?“

„Spí? Proč?“

„Jen tak.“

Emil změřil pohledem svou postel se sepraným povlečením z Hvězdných válek. „Víš, že moc dobře ne? Trvá mi hrozně dlouho, než usnu. A skoro pořád se budím.“

„Obávám se, že budeš muset změnit postel.“

„Myslíš, že je to matrací?“

„Ne, spíš absencí víka.“

„Absencí...“ Emil se zarazil. „To jako bych měl spát... v rakvi?“

Felix přikývl. „To, co jsi popsal...“ Zamyslel se. Jak to říct? Jak to vysvětlit? „No, jak byla magie restartovaná, začala se v podstatě budovat znovu od píky. Což by bylo v pohodě, jenže problém je, že neexistují žádné rozpis, kam co patří. Když došlo k znovuzrození magie, tak to se ukázalo, jak určující jsou lidské představy. Magie, jak je vidět, nedovede tak úplně rozlišit to, jak to bylo, od toho, jak si lidi myslí, že to bylo. V podstatě je magie něco jako čtenář Blesku.“

Emil se na něj vyděšeně podíval.

„V jednoduchosti: Nová magie se přizpůsobuje současným názorům a vkusu.“

„Takže...“

„Jo, patrně tě brzo začnou přitahovat submisivní středoškolačky.“

„To už je na furt?“

Felix pokrčil rameny. „Někdo tvrdil, že je to jen přechodný stav. Jako když se při povodni vyleje voda

z koryta řeky a teče po cestách a do domů. Až voda klesne, všechno se vrátí do normálu.“ Odmlčel se. „Nebo taky ne. Tohle se stalo poprvé. Nikdo nic neví.“

Emilovi sklesla ramena. „To je fakt skvělý.“

„Mohlo být hůř. Buď rád, že jsou upíři dneska tak v módě. Stát se to před pár desítkami let, tak vyplešatíš a budeš mít ruce až ke kolenům.“

„Hm,“ řekl Emil. „Slabá útěcha.“

„No jo.“

„Máma se taky třpytí,“ řekl Emil. Z matky udělal před nějakou dobou upírku, aby se o něj měl kdo starat. „A...“ odmlčel se.

„Začínaj na ní letět chlapi, co?“ domyslel se Felix.

„Nejen. Nemůžu ji ani pouštět samotnou z domu,“ zašeptal našťavaně Emil. „Abych ji pořád hlídal.“ Podíval se ke stolu, jestli ho kluci neslyší, ale ti se věnovali hádání ohledně pravidel.

„Smiř se s tím,“ řekl pořouchle Felix. „Přej mamince trochu zábavy. Koneckonců je na čase, abys sám roz táhl křídla a vyletěl z bytu.“ Odmlčel se. „Radši ne doslova.“

A jelikož je karma potvora, v té chvíli mu z telefonu zazněl pohřební pochod. Walter. Se zdvořilostmi se nezatěžoval.

„Potřebuju tě tady. ASAP.“

Walter si na jednání s Felixem zabukoval tu největší konferenční místnost v budově. Sám seděl v čele a Felix si provokativně sedl co nejdál od něj, na druhou stranu. Walter si ho nevšímal, zrovna na tři doby pucoval mladou holku se slzami na krajíčku.

„Prosím vás, řekněte mi jedno. Čí jste příbuzná? Kdo z vedení je váš strýček?“

„Ni... nikdo.“

„Tak jak jste se sem vůbec dostala?“ Walter ji přejel pohledem. „Ne, víte co, neodpovídejte mi na to. Chci si nechat aspoň nějaké iluze.“ Hodil před holku papír. „Co má být tohle?“

„To je... moje zpráva.“

„Vážně? Myslel jsem, že ji psalo stádo cvičených opic. Na každé stránce jsou aspoň dvě chyby, a to ani nemluví o překlepech. Učili vás na škole psát? Chodila jste vůbec na školu?“

„Chodila. Mám vysokou...“

Walter, který, pokud Felix věděl, měl jen základku, a to ještě s odřenými ušima, pohrdavě zamával rukou. „Aha, tak vy máte vysokou, to je jiná. V tom případě se omlouvám, že jsem zpochybnil váš pravopis. Evidentně se nějak změnila pravidla pro malá a velká písmena a mně to uniklo.“

Felixovi to začalo být trochu nepříjemné. Navíc on sám měl problémy s malými a velkými písmeny (jsou angličani, nebo Angličani?) o mě/mně či ji/jí ani nemluvně... tedy nemluvě.

„Waltře...“ nadhodil, ale Walter ho buď neslyšel, nebo dělal, že ho neslyší.

„Ale budiž,“ řekl smířlivě Walter, „přehlédněme pravopis. Dá to námahu, ale přehlédněme ho. Podívejme se na obsah. Co se z něho dozvíme?“ Nahlédl do papírů. „Že v galerii umřeli lidé. A že to asi mělo nadpřirozenou příčinu.“ Walter pokýval hlavou – a pak praštil papíry na stůl. Dívka uskočila jako králík. „To jste se svými kolegy zjistila? To je všechno? C'est ca?“

Dívka se nadechla. „Nic jiného tam nebylo. Vážně.“

„Ne? Vždyť tady ani není, kdy ta výstava začala!“

Dívka na něj nechápavě zírala.

„Lidé začali umírat teď,“ řekl Walter, jako když mluví k malému dítěti. „Samozřejmě, dobrý vyšetřovatel by zjistil, jestli se tam nestalo něco podobného už dříve...“

„Nikdo tam dřív takhle neumřel,“ vyhrkla dívka.

Felix si přisedl blíž a promluvil dřív, než Walter rozjel svou filipiku. „Nemusel umřít. Jde o to, jestli se tam třeba už v minulosti nestalo něco divného,“ řekl mírně. „Často tyhle věci chvíli bublají, než vypuknou.“

„Jenže to nikdo neověřil,“ vztekal se Walter. „Stejně jako něco o autorovi, ani co to bylo za díla.“

„Byly to obrazy,“ řekla dívka s radostí, že zná odpověď.

Walter vyjádřil své utrpení úderem hlavy o stůl. „Prosím vás, vraťte se k vaření kávy, nebo co tady normálně děláte.“

„Já...“

„Zmizte už,“ řekl Walter, „zmizte a snažte se mi nějakou dobu nechodit na oči.“

Dívka popotáhla a dala se na útěk. Walter sledoval, jak se za dívkou zavírají dveře, pak se obrátil na Felixe a povzdechl si. „Tady vidíš, s čím musím pracovat.“

„Možná jim to jen musíš vysvětlit.“

„Já jim to vysvětluji! Horem dolem! Skoro každý den jim vkládám do hlav zásadní informace! Dokonce jim vyprávím i o svých... o našich případech, aby si z nich mohli vzít příklad.“

„Vážně?“

„Samozřejmě, trochu to cenzuruji, c'est vrai? A má to nějaký výsledek? Nemá. Pokud se konečně něco naučí, tak pokazí něco jiného. To je ta nová generace. Neumí samostatně přemýšlet. Řeknu ti,“ otočil se k Felixovi, „pracovat s mladými je hotové l'enfer.“

„Ale jinak dobrý, ne?“ Felix mávl rukou po kanceláři. „Někam jsi to dotáhl. Jsi teď šajba. A co jsem slyšel, jde ti to.“

Walter se trochu uklidnil. „Ale jo, Alfa i Beta teď fungují jako promazané mašiny. Jenže je tolik malérů, že fakt potřebuju někoho, kdo by dělal takové ty ofukávačky terénu. Zjišťoval informace.“

„Na mě se nekoukej.“

Walter se na něj koukl. „Něco bych potřeboval.“

„Už jsem začal doufat, že sis mě pozval, abych tě obdivoval při pravidelném pérování zaměstnanců.“

„Já jsem... No nic.“ Posunul odhozený list k Felixovi. „Potřebuju, aby ses toho ujal.“

„Chci se ujistit, že víš,“ ujišťoval se Felix, „že nepatřím mezi tvé zaměstnance. Jsem... jak jsi to říkal... odborný poradce.“

„Ano. Proto potřebuju, abys tam šel a odborně si s tím poradil. Tihle idioti by nebyli schopní najít ani vlastní zadek, a to ani kdyby měli na kalhotách vyšité ukazatele směru. Je to v galerii, to by se ti mohlo líbit.“

„Proč?“

„Považoval jsem tě za oduševnělého člověka. Podobně jako jsem já.“

„Ano,“ uznal Felix. „Jsem asi tak stejně oduševnělý jako ty.“

„Navíc teď chodíš s tou kurátorkou, jak se jen jmenuje? Střídková? Ta by ti mohla asistovat.“

„Kulturní návyky nejsou pohlavní choroby. Nepřenášejí se sexem,“ řekl Felix. „Tedy ne, že bych měl zatím šanci na přenos. Známe se jen chvíli. Kafe, pokec, procházky...“ přestal, když viděl Walterův mrtvolný pohled.

„Takže,“ navázal Walter, „to bychom měli za sebou svěřování. Navíc si uvědom, že čím lepší pozici budu

mít, tím víc ti budu moci pomoci s tou tvou věcí, ano? Táákže...," řekl znova a nahlédl do papíru. „Skicy s tvrdým y. Výborně. Hlavně že je pokroková a píše tu Adélu Nowak bez přechylování. Jak má člověk poznat, že je to ženská?“

„Adéla není zrovna chlapské jméno.“

„Dneska člověk neví. Kdybys viděl, co tu mám za...," jen mávl rukou. „Táákže," řekl do třetice. „Galerie Pelé, znáš?“

„Pelé? Galerie se jmenuje po fotbalistovi? To tam vystavují míče?“

„Co? To není podstatné," zamluvil to Walter. „Prostě Galerie Pelé. Kousek od Hradčanský. Taková malá vilka, zahrádka, kavárna, normální. Nebyly tam žádné problémy. Moment.“ Zvedl telefon. „Renátko? Co? Ne, je mi jedno, kdo to je. Kde je Renáta?... Ne, to je mi vlastně taky jedno. Co mi není jedno, je, že tady mám návštěvu a nikdo sem nepřinesl vodu ani nenabídl kávu. Co tam vůbec děláte? Jak mám fungovat, když se na nikoho nemůžu spolehnout?“ Vypnul telefon. „Promiň, o čem jsme to mluvili? Aha. Vila Pelé. Teď tam začíná docházet k vraždám. Ženská, učitelka, normální... tedy normální na učitelku," doplnil, když zachytil Felixův pochybovačný pohled, „uprostřed výstavy vytáhla své nůžky na manikúru z takové té taštičky, co ji ženský nosí v kabelce, taštičku zase pečlivě zavřela, dala do kabelky, kabelku zacvakla, dala si ji přes rameno, všechno v klidu a míru... a pak těmi nůžtičkami ubodala muže, co byl na výstavě se synem.“

„Znala ho?“

„Podle všeho ne. Dokonce ani nebyli ze stejného města.“

„To nic neznamená. Ptal se jí někdo, proč to udělala?“

„To by šlo špatně. Poté, co ho ubodala, si vrazila ty nůžky do krku a začala stříhat. Jsou malinký a mají trochu zakulacené ostří, kvůli nehtům, takže si takhle obloučky dokázala prostříhat krk zhruba do poloviny, než ztratila vědomí a umřela.“

„To pořád ještě nemusí nic znamenat. To lidi dělají běžně. Mám pocit, že tohle zrovna teď provádí ta tvá sekretářka.“

„To není moje sekretářka. Tohle je zase nějaký praktikant. Jsme tady zamoření praktikanty.“

Do místnosti vstoupil důstojně oblečený mladík, který neobratně nesl džbán s vodou a dvě skleničky. Postavil je před Waltera. „Budete chtít kávu?“

Walter vrhnul pohled na Felixe. Ten zavrtěl hlavou: „Ne, díky.“

„Vzhledem k tomu, jak dlouho vám trvalo přinést vodu, obávám se, že bychom se toho nemuseli dožít. Bude to všechno. Díky.“

Mladík zmizel a Walter pokračoval, jako by nikdy neexistoval. „Pak tam máme znásilnění. Chlápek omráčil ženu, znásilnil ji a následně jí rozbil hlavu o stěnu.“

„To taky...“

„Byla to jeho žena. Proč by znásilňoval vlastní ženu? A když už, proč by to dělal na veřejnosti? Mohl ji zabít klidně doma, jako to dělají ostatní slušní lidé.“

Walter se podíval zpátky do papírů.

„Tohle byly případy končící smrtí. Během měsíce tam bylo ještě dvoje napadení, několik útoků, probodnutí břicha berlou... nakonec to tam radši, na naši žádost, zavřeli. Něco tam probouzí agresí.“

„Umění má burcovat, to je pravda,“ usoudil Felix. „Ale uznávám, že tohle je už trochu moc. Pokud jsem pochopil z toho, jak jsi péroval tu ubohou holku, není

jasné, jestli to souvisí se začátkem nové výstavy, je to tak?“

„Samozřejmě to jasné je. Zkontroloval jsem si to sám. Začalo to tak týden po otevření.“

„Co je zač ten malíř?“

„Martin Schiller. Mladý kluk. Začal docela nedávno.“

„To jméno je mi nějak povědomý.“

„Je to pseudonym. Ve skutečnosti se jmenuje Houželka.“

„Schiller zní líp.“

„C'est vrai,“ řekl Walter. „Mojí lidé si ho proklepli. A byl čistý. Což vzhledem k jejich schopnostem znamená, že nemá uprostřed pokoje nakreslený obří pentagram a ze stropu mu nevisí podříznutá kořata. Mohl bych je poslat znovu, a když je takhle budu posílat několik měsíců, tak možná na něco přijdou...“

„Nebo můžeš poslat mě.“

„Nebo můžu poslat tebe. Stejně nemáš nic lepšího na práci.“

„Zachraňoval jsem svět,“ namítl Felix Jonáš. „Před temnými božstvy.“

„Vážně? Jak to dopadlo?“

„Umřel jsem,“ přiznal Felix.

„No vidíš,“ uzavřel to Walter, „teď to můžeš napravit. A prosím tě,“ vstal a naznačil Felixovi, že je slyšení u konce, „tentokrát se snaž neumřít.“

Ze skla na ni zírala bledá tvář s rudýma očima. Sáhla po ní rukou, ale na poslední chvíli si uvědomila, co se patří, sáhla po madlu a otevřela dvířka mrazicího boxu. Bledou tvář vystřídaly na sebe naskládané jogurty. Jaké to měla koupit? Nikdy si nic nemusela psát, ale najednou jí

všechny tyhle základní věci vypadávaly. Danone? Dělají se ještě vůbec? Znamená to slovo vlastně něco?

Kdo vůbec potřebuje tolik jogurtů? Když byla mladá, byl bílý jogurt a pak takové ty, co byly taky bílé, ale na dně byla trochu marmelády, kterou bylo třeba pořádně rozmíchat, aby to vůbec mělo nějakou chuť. A pak byly ty, co nahoře měly takový sladký aspik s ovocem a taky to bylo třeba rozmíchat. Nebo sníst nejdřív to sladký a pak teprve ten bílý jogurt.

Zavřela dvířka. Obličej ve skle vypadal našťvaně. Byl to její obličej? Nepoznávala ho. Ale čím by byl?

Byl výrazný a hořel.

Ne. To hořely jogurty v mrazicím boxu.

Co měla ještě koupit? Housky? Určitě housky.

Muž v uličce před ní se chytl za srdce a svalil se na zem. Zdvořile ho překročila a nadzdvihla vozík, aby mu nepřejela nohy.

Sáčky s popkornem v uličce za ní explodovaly a vrhaly svůj obsah do uličky. Vypadalo to skoro slavnostně, jako silvestrovská oslava. Na chvíli se usmála, ale úsměv se rychle vsákl do žhnoucí tváře. Do tohohle Alberta už nikdy nepáchne. Je to vůbec Albert? Na chvíli se zarazila. Možná je v Bille? Proto tu nemůže najít, co potřebuje, ani tu hořčici. Možná je v dokonce jen v nějakém to minimartu, ty jsou teď všude. To se pozná u pokladny.

Košík měla prázdný... vlastně z celého košíku zbyla jen kovová rukojeť.

Něco za sebou zaslechla.

„Promiňte,“ řekl hlas za ní, „můžu vám poradit? Hledáte něco?“

Nebyl to minimart, obsluha nebyla Vietnamka. Mluvila dokonce i česky bez přízvuku, což se moc nevidí.

„Hledám prací prášek,“ řekla.

„Jakou značku?“ zeptala se dívka. Ne, zase tak mladá nebyla, už měla něco za sebou, to bylo poznat.

Děvka, napadlo ji a sama nechápala, kde se v ní to nepřátelství bere. Přece nevypadala jako děvka, to by nepracovala v samoobsluze, a ona přece je v samoobsluze. Přišla koupit mouku a tahle prodavačka s platinovým přelivem, špičatou bradou a zubatým úsměvem jí pomůže.

„Danone,“ řekla. Dívka se na ni chvilí dívala, jako by byla úplně blbá, copak tady nevědí, kde co mají, dneska vezmou na práci každého a tahle vypadala, že na nic jiného nemá, než aby stála v Bille nebo v Albertu nebo Kauflandu a podávala lidem věci, a ani to nezvládne.

„Jistě,“ řekla nakonec dívka a udělala krok k regálu. Voda pod nohama jí šplouchala, ale zdálo se, že to obsluha vůbec nevnímá. Zřejmě jsou tady na to zvyklí. Stejně jako na blikající světla a tu spoustu aut, co stojí kolem prodejny.

„Tady to je,“ řekla prodavačka a napřáhla k ní ruku.

„To jsem nechtěla,“ ohradila se.

„Ale ano,“ řekla prodavačka. „Říkala jste to. Má to nové balení, to vás možná plete.“

„Nové balení?“

Nevypadalo to jako... Co vlastně chtěla? Bylo to černé a kovové.

„Ano, nové balení. Výhodné. Víc za stejnou cenu.“

To říkají vždycky a o všem. Je toho víc, to ano, ale je to menší. Nebo hnusnější. Nebo to nefunguje.

Ta věc se jí nelíbila.

„Nelíbí se mi to.“

Prodavačka na ni upřela pohled a pak pokrčila rameny. „Dobrá.“ Ukázala na regál. „Prací prášky máme tady. Máme teď slevovou akci, která...“

Někdo o kus dál začal křičet a nepřestával.

Prodavačka se zamyslela. „Máte Billa kartu?“

„Billa kartu? Ne, mám jen z Alberta.“

„To je v pořádku, tu bereme také.“

„Jak to?“

„Propojujeme řetězce,“ řekla prodavačka. „Teď to patří pod jednoho majitele, tak teď kartičky fungují v obou sítích obchodů.“

Neochotně zalovila v kabelce a vytáhla kartičku. Prodavačka k ní přiblížila povědomý kovový předmět. Jako by ho někde už viděla... Samozřejmě ho už viděla, kartou přece platí každý den.

„Můžete vyfukat PIN?“

Znechuceně se dotkla předmětu a teprve v té chvíli ji napadlo, proč by měla zadávat PIN, když ještě nic nekupovala. A že na předmětu nejsou tlačítka. Ale to už bylo pozdě.

Felix šel na místo, kde mu hrozila smrt. Takže to samozřejmě pojal jako rande.

„Myslím, že za tím nic není,“ vysvětloval Julii. „Předpokládám, že takhle na lidi působí moderní umění. Naposledy jsem se v galerii snažil udusit katalogem.“

Julie zavrtěla hlavou. „Tohle je jen póza. Hraješ si na primitiva, protože je to cool. Vsadím se, že ses před Walterem tvářil, že jsi nikdy v žádné galerii nebyl.“

„Odmítám vypovídat bez přítomnosti svého advokáta,“ řekl Felix.

„Nakonec se ti to vždycky líbí, jenom musíš dělat divadlo, aby sis nezadal.“

„Musím si uchovat svou mužskou hrdost. Žena mě musí praštit palicí do hlavy a odtáhnout do vernisáže za vlasy.“

„To s tím praštěním palicí do hlavy není špatný nápad. A nezapomeň, pozval jsi mě ty, takže nedělej Zagorku.“

„Protože doufám, že se objeví nějaká obluda a uvidíš mě při práci.“

„Já doufám, že se žádná příšera neobjeví. Nemám ráda příšery. Ani na horory se nedokážu dívat.“

Tím Felixovi trochu rozbila program na víkend, ale nesl tu bolest mužně. Valerie zase nesnášela hong-kongské filmy. Od hezkých holek člověk nemůže chtít všechno.

„Neboj. Se mnou se nemusíš ničeho bát. Já tě před všemi těmi zlými obrazy ochráním. Ostatně s uměním si rozumím. Mám za sebou spoustu vybarvených omalovánek.“

Julie si povzdechla. „Chceš nějakou svodku o Schillerovi?“

„Prosím.“

„Předpokládám, že znáš Munche?“

Felix si přiložil ruce k tváři a otevřel pusu.

„Tohle sice vypadalo spíš jako *Sám doma*, ale jo, přesně ten. Ale nedělal jen Výkřik. I jeho ostatní věci byly zajímavé. Sám o sobě to nebyl příjemný člověk. Něco jako Josef Fritzl s malířským talentem. Potrpěl si na mladší modelky a rád u nich vyvolával pocit nepohodlí... A ne, ne tak, jak si myslíš. Budil je v noci, nenechal je vyspat, a i jeho obrazy působí dojmem, že jsou lidé nervní, vyděšení, že se děje něco, co není na obraze vidět.“

„Chápu.“ Za *Sám doma* měla Julie body k dobru.

„Umělci obnažují své nitro. To se říká. Jen je problém, že v případě mnoha z nich není zrovna o co stát. To, že umíš malovat, neznamená, že jsi milý člověk.“

„Takže chápu, že Schiller není žádné sluníčko.“

„Pro Schillera byl Munch vzor. A co se týče chování, ještě ho překonal. Prý jednu modelku před malováním zmlátil. Často je zavíral do tmavých místností, někdy i na den. Chtěl vědět, jak vypadají lidé, co jsou dovedení na hranici svých sil, zlomení.“

„To mi přijde spíš jako portrét sériového vraha než malíře.“

„Někdy mezi tím není moc velký rozdíl. Rozhodně to Martinu Schillerovi vychází.“

„Vystavoval už někde?“

„Určitě ano. Ale co já vím, tak tohle je nejprestižnější výstava. Zatím to bylo obraz sem, obraz tam, případně pár obrázků v nějaké malé nezávislé galerii. Tohle je jeho vstup do vyšší ligy.“

„Budu si s ním potřebovat promluvit.“

„Hodně štěstí,“ řekla Julie.

„Proč?“

„Je to malíř. Je to spojení emocí s egem. A co mám zkušenosti, tak malíři nechtějí buď mluvit vůbec, nebo do zblbnutí vyprávějí o tom, co při kreslení cítí, jak v obrazech promlouvalo jejich vnitřní já, jak slouží jako spojení s všemohánem, něčím větším, než jsou oni sami... Když ti tohle říká tvůrce, který maluje svým penisem namočeným do růžové barvy, má člověk chuť se na to vykašlat a jít do stánku prodávat gyros.“

To už Felix klepal na vchodové dveře.

„Mám zavřeno,“ ozvalo se po chvíli zevnitř.

„Já vím,“ řekl Felix trpělivě. „Proto klepu.“

Dveře se otevřely na úzkou škvíru, kterou vykouklo oko obklopené vráskami. „Máme zavřeno. Nevystavuje se.“

„To je v pořádku. Jsem tu pracovně. Vyšetřuji tu situaci na žádost police. Dovolíte?“ Vmáčkl se dovnitř.

„To je moje kolegyně.“ Starší žena sahala Felixovi někam do poloviny hrudníku a byla ten typ, co hraje v reklamách čipernou babičku. Chtěla něco říct, ale Felix se nehodlal vzdát iniciativy. „Vy tady pracujete dlouhodobě? Byla jste svědkem události?“

„Jakých...“

„Ale no tak... Potřebujeme to vyřešit, zjistit, kde je háček, aby se mohlo co nejdřív otevřít.“

Stařenka to vzdala. „Přímo ne. Šlo to hrozně rychle. Já už jenom volala policii.“

„Možná vám to bude připadat divné, ale dělo se tu ještě něco zvláštního? Někdy předtím, může to být úplná maličkost. Studená místa, podivné pocity, věci jinde, než by měly být, kočky a psi žijící pospolu?“

Žena chvíli zaraženě mlčela a pak řekla: „Mlíko.“

„Mlíko?“

„V kavárně dole. Dole, máme tam šatny a kavárnu. Jenom takovou přávou, pár stolků uvnitř. Taky něco venku, když je pěkně. Lidi se chtějí občas po výstavě posadit a dát si něco dobrého. Ale lidi sem chodí i jenom na kafe.“

„Chápu.“

„A začalo se kazit mlíko. Ustavičně. Koupili několik kartónů, udělali první kapučíno nebo to latté – a bylo kyselý.“

„Plivníci,“ řekl Julie.

„Co? Jací plivníci?“ nechápala žena.

„Plivníci přece kazí mlíko. Aspoň se to říká.“ Julie se otočila k Felixovi. „Mohla to být čarodějnice, ale ty obvykle uřknou krávy, ne mlíko v krabici.“

„Jsi zdroj fascinujících informací,“ uznal Felix a položil otázku ženě. „Viděla jste tu někoho divného?“

„Plivníka?“

„Nebo čarodějnicí,“ doplnila Julie. „Taky by to mohl být rarach.“

„Nenechte se tím svazovat,“ uklidnil ženu Felix. „Kdokoliv z návštěvníků, který se choval nějak divně.“

Žena si je změřila pohledem. „Vy dva.“

„Nás nepočítejte. Někoho, kdo tady byl předtím, než to vypuklo.“

„Nikdo neměl kopyta,“ oznámila žena.

„Tím se okruh podezřelých zužuje,“ pokývla Julie, která se do pátrání vžila. Absolutně netušila, co se kolem ní děje, a vůbec ji to nezastavilo.

Felix Jonáš právě poznal svou dokonalou ženu.

„A co zápach síry?“ pokračovala Julie. „Černé kočky? Černí psi? Něco jiného černého?“

Stará paní se pomalu začala sunout k telefonu.

„A jak probíhal raut?“ pokračovala Julie. „Už tam bylo to mlíko kyselý?“

Tahle změna proudu myšlenek překvapila nejen ženu, ale i Felixe. „Raut?“

„První den výstavy bývá často akce pro známé a hosty a novináře, kteří se přišli najíst, aby pak napsali, že výstava naučí vnímavého pozorovatele nahlížet na svět kolem sebe jinýma očima,“ vysvětlila Julie. „To pokud je to první výstava. Pokud je druhá, tak že tvůrce nepřekonal svůj vlastní stín a že jen recykluje použité nápady.“

„Fascinující. A to všechno vyčtou z humrových chlebíků?“

„Někdy i z rostbífů. Takže...“ vrhla pohled na ženu.

„Bylo to jen malé. Malíř, jeho přítelkyně, lidi z vedení, novinářů tu moc nebylo. Musela jsem toho spoustu vyhazovat.“

„A nic se nezkazilo?“ zeptal se Felix.

„Ne,“ zarazila ženu. „Určitě ne.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zmrtvýchvstání (Kladio na čaroděje 3).

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.